

סרטים

טעות לעולם צודקת

פניגור בטעות (מקסים, תל-אביב; אנגליה) הסרט כולו מתנהל בתא של בית סוהר. פיטר סלרס, בבגדי עורך-דין, נכנס לתוכו, פוגש שם אסיר ואומר לו: "שלום, אני עורך-דין!" "עורך דיין?" שואל אותו האסיר, "זה עצוב מאוד! מה עשיתי?" בהמשך הסרט מסתבר שטעותו של האסיר אינה טעות, בעצם, עורך-הדין, שבא להציל אותו, זקוק להצלחה יותר ממנו. מיקרהו של האסיר הוא מיקרה אבוד. הוא רצה את אשתו, משום שאהבה לצחוק ומשום שסירבה לבגוד בו עם הדייר ש' שבר למענה. שום חבר-מושבעים אינו יכול לזכות אותו על מעשה כזה. מיקרהו של עורך-הדין עוד יותר אבוד. הוא גמר בהצלחה את לימודיו, ומאז לא

גילה גולן בתפקיד * כמעט ברכה פולד, בטעות

קיבל לידיו שום משפט. זהו המשפט ה' ראשון שלו, וכל תקוותו תלויה בו. **מי רצח?** הוא מדמיון לעצמו, בעזרת האסיר, בשורה של דמויות ילדותיים, תמימים, אנושיים, איך ירכוש את הערצת בית-המשפט, איך יביא עדי-הפתעה שיוכיח כי הנאשם לא היה בביתו בשעת ביצוע המעשה. הוא מדמיון איך יוכיח שהדייר הוא שרצה את האשה ולא שולחו, הוא מדמיון איך יגאם גאום הגנה נפלא, שיכח בתדהמת את השופט והמושבעים גם יחד, או איך יוכיח שהעדות הרפואית אינה מהימנה.

הסרט מבוים בצורה מבריקה. הוא הצ' ליח להביא תיאור משכנע של יחסים משפחתיים בין איש קודר ואשה בעלת חוש' המורו מופר. הוא תיאר יפה את חיי עורך-הדין, ואחר כך הצליח להעביר את העלילה בדרך מעניינת, מתאה-האסירים ה' מציאותי אל בית-משפט התלומות, שיורצ לעצמו הטיגור התמים בעזרת שולחו. אבל הבימוי המוצלח לא הציל את הסרט מהטכסט השגרת, הארוך, המטביע אותו בחוכו.

פיתוי ללא נוסח

פיתוי נוסח סינליה (פאר, תל-אביב; איטליה) המצלמה יורדת מהתקרה, משתלשלת על חבל, ונעצרת בטבעת שלו, שהוכנה לתלייה.

היא ממשכה לרדת. על הרצפה עומד איש עם כובע. הוא עולה על ערימת חציר, מוריד את הכובע, מכניס את ה' ראש לטבעת, מלביש עליו בחזרה את הכובע.

פול-בק: המצלמה מטיילת בכיכר קטנה בכפר איטלקי. היא נסנת למקום חשוך, נעצרת על שתי נשים מכוערות, הרוקדות טויסט סוער, לקולה של מוסיקה רעשנית. היא מתרחקת מהן ומראה אולם שלם של גברים ונערות צעירים, רוקעים ברגליהם, שורקים, קופצים, שרים, ומשמיעים קולות צחוק וצעקות.

התלוי מסוף הסרט יוצא מהאולם עם חברו. בחוץ יורד גשם. הם נכנסים לבית ריק, מתיישבים על אבן, והאחד שואל את השני: "תגיד, כמה אנשים, לפי דעתך, מתעללים ברגע זה?" השני עונה לו: "בטח מיליון, אולי אפילו שני מיליון." אתה לא מבין בזה כלום," עונה לו הראשון, "לפחות עשרה מיליון אנשים עושים את זה עכשיו."

כאן, לאחר החמש הדקות הראשונות, מסתיים הסרט פיתוי נוסח סינליה. כל מה שהיה לבמאי להגיד על החי החיים בכפרי סינליה, על כללי המוסר שם, על מושגי האהבה והמין ועל הגעגועים אליהם, נאמר כאן.

צרות של נאנסת. הצרה היא של-חמש דקות אלה נוספו שמונים וחמש דקות מיותרות, וחטורות עניין. שני הגברים רואים אשה מתפשטת. הם אונסים אותה. האבא שלה כועס עליה. כל הכפר מדבר עליה. כבוד המשפחה שלה חולל.

האבא שלה הולך להרוג את ה' אנסים. המשטרה מתערבת ונעצרת אותם. שתי המשפחות שלהם מביאות שני עורכי-דין מהעיר, ושני עורכי-הדין, במקום למלא את תפקידם, מבצעים פארוויה ארוכה על עורכי-דין איטלקיים.

המצב מסתבך. עורכי-הדין נושאים נאר מים על הנערים החפים מפשע, שנפלו קרבן לחוקי המוסר הנוקשים. הנערה רוצה להתאבד. האמהות צוחות. האבות נאבקים זה עם זה. עורכי-הדין מוסיפים לשאת נאומים.

הנערה מחליטה להיות נזירה. ה' אבא שלה כועס. הנערים לא רוצים לשאת אותה לאשה בגלל שהיא לא בתולה, עורכי-הדין מוסיפים לנאום. אחר-כך כל הנפשות האומללות והבלתי-נשיאות של הסרט מתחנות, מתאהבות אחת בשנייה, ומתעלסות אחת עם השנייה. אז גם עורכי-הדין מפסיקים לנאום, והסרט מסתיים בכי טוב.

לא כמו. שלא כמו בפיתוי נוסח איטליה, אין כאן חזירה אמיתית, לא לאחירה של הכפר הסינליאני, ולא לבעיות שלו. יש כאן סיפור שטחי, בנאלי, מלא סממנים זולים, חיצוניים.

הסרט עשוי בידי בעל מקצוע, מלווה במוסיקה עריכה, מושחק על-ידי שני שחקנים מפורסמים (נינו קסטלונאוברו גרר בליין) שאינם מצליחים להביא את כשרונותיהם לידיו ביטוי, ועל-ידי נערת זוהר אחת (אנט סטרויברג), הוומה לנערת כפר טובה כמו שהסרט כולו דומה לסרט טוב.

כוכבים

בעקבות ברכה פולד

"הריגול הוא ניצחי, משום שהאדם עדיין מאמין במלחמות, ועדיין אינו סומך על שכניו," אמר הבמאי דניאל מן, והפך את גילה למרגלת ראשית בסרט שלו האיש שלנו פלינט.

למה דווקא גילה גולן? כי גילה גולן רצתה כל ימיה להיות מרגלת. כבר מגיל צעיר היא העריצה את ברכה פולד ורצתה להידמות אליה: "ברכה פולד היתה גיבורה אמיתית, בשבילי. היא היתה ה' אלילה שלי."

כל ימיה היא הלכה בעקבותיה. היא שירתה בצבא, הגנה על המולדת שלה,

* כשלידה פועל הסרט המרטיב אותה לפני סנה בסרט האיש שלנו פלינט.

** גילה טועה. ברכה פולד היתה חברה צעירה של ההגנה שנהרגה בתל-אביב ב-לילה של הורדת מעפילים. אולי התכונת לחנה נוסח, שהיתה צנחנית.

היא היתה פטרוטיט בנשמתה ובדמה, ואחר כך היא נבחרה למלכת-יופי והפכה מרגלת.

"כשאני מבצעת את תפקידי בסרט, כ' מרגלת, אני חושבת כל הזמן על אותה ברכה פולד.

"המשפחות שלי עליה משפיעות על המישחק שלי. אני מרגישה שזהו כבוד גדול בשבילי לעשות משהו הדומה ל' דברים שהיא עשתה."

יתומה פולניה. הביוגרפיה של גילה עדיין אינה ידועה, אבל בהוליווד יודעים שהיא יתומה פולניה, שמצאו אותה ב' קראקוב בבית מופצץ, ושאישי לא יודע מי הם ההורים שלה, או בת כמה היא. "הרופא אומר שהגיל שלי הוא בין 23-25, אם יתברר שאני בת 25, או אני צריכה להזדרז, אם יתברר שאני בת 23, אני גם כן צריכה להזדרז."

בין אם היא זקנה בת 25, בין אם היא צעירה בת 23, נסיון-חיים כבר יש לה. היא יודעת ש,החיים הם קצרים, ביחוד בהוליווד. אני נמצאת כאן במירוץ עם הזמן. אני יודעת שאני עדיין לא השקנית הטובה ביותר בעולם. אבל אין לי זמן ללמוד לשחק, אני עסוקה בסרטים כל הזמן."

ביחס לאיש שלנו פלינט יש לה שני ספקות. ראשית, זהו תפקיד ראשי מדי, "אני פחות מזה שכל העולם יסתכל עלי, ייראה את השגיאות שלי." שנית זהו תפקיד לבוש מדי. "אני טופה שם כמו תמונה יקרה, ומלוכשת עד השיניים. אני לא יודעת אם זה טוב בשבילי."

יומן החדשות

צבא שלם משחק בסרט

היום, כשבועית החלה העיקרית עומדת להיות בעיית הסדר-ההתנועה באוויר ומניעת תאונות-דרכים, החליט הבמאי קן אנקיו להראות שהכל יחסי, שהעולם יראה לאנשי שנת 2000 כמו שהעולם של 1910 נראה לאנשים כיום.

הוא יצר קומדיה על המירוץ האווירי הראשון, בהשתתפותם של גיימס סטיוארט, שרה מיילס, אירנה דמיק וג'ון פייר קאסאל. צילומי הסרט הסתיימו כבר, ולא מומן גרמו גם לחבר את שמו. הוא נקרא: אנשים נפלאים אלה עם מכונות ה' טיסה שלהם או איך ססתי מלונדון ל' פאריס ב-24 שעות ו-11 דקות.

בעיטור הכחול, סרט על חיל-האוויר הגרמני, ועל גיבוריו הנקאים, משתתפים נוסף על אורסולה אנדרס וגיימס מייסון גם כל חיילי אירלנד, כל יחידות חיל-ההתחנים שלה, כל חיל-האוויר שלה, ו' חיל היבשה שלה.

יוצרי הסרט טוענים שיכלו אמנם לשכור את כל החילות הללו תמורת כסף, אבל כדי שהמלחמה היראה טבעית יותר, הם שכרו אלף חיילים מחיל האוויר, אלף נוסקים, ושתי פלוגות שיוון. את השאר הם צילמו בשעת מיפגן האימונים השנתי של אירלנד.

מוניקה ויטי הפסיקה למשך סרט אחד (מודסטי בליז) להיות אשה משועממת עם בעיות קומוניקציה. היא לא משועממת משום משום שיש לה תפקיד משעשע של מרגלת קלת-דעת, המחזיקה אולר בתוך המסרק, יורה-אש בתוך המצית, סכין-קופצת במנקה הציפורניים ומסכינת-גו ב' תוך הליפטטיק.

אין לה בעיות קומוניקציה משום שהיא עסוקה מדי בהצלחת המישים מיליון דולאר של איזה שיק מזרחי, משום שהיא מאוהבת בטארנט (האטנס 1990) סטאמפ, משום שהיא נלחמת בדירק (המשרת, למען ידעו) בוג' ארד, ומשום שהבמאי החדש שלה (גי'וזף לויז) לא אוהב את הבעיות הללו.

כשרוגיה וואדים היה מאוהב בגי'וזף פולד, האהבה החדשה שלה, הוא החליט לעשות איתה סרט על האהבה שיקרא בשם אהבה.

עכשיו הוא כבר נשוי לה, והוא עושה סרט על נשואין. הסרט על האהבה היה פחות מדי צנוע, המפיקים האמריקאים סייבו לקבל אותו. הסרט על הנשואין יהיה יותר צנוע. הוא מבוסס על סיפור של אמיל זולא, המתאר את יחסי האהבה בין אשה נשואה לבין בנו בן ה-13 של בעלה.

זהו סיפורו האישי של

השבוע פותח עורך-הדין התל-אכיוני צבי לידסקי את מערכתו המישפטית הגדולה. משפטו של נחמן פרקש - אלוף הבריחות, ה' אדם שהפך לאגדה אחרי בריחתו הגדולה האחרונה - נפתח בבית-המשפט המחוזי בבאר-שבע.

כתב האישום מאשים את פרקש בעבירה אחת: הסתננות למדינה עויינת. אך פניגורו של הנאשם עומד להפוך את המשפט השיגי-רתי לחקירה יסודית, שתחשוף את סוד אישיותו של הזאב הברי-דה, ומה דחה אותו לדרך הפשע. ערב פתיחת המשפט מפרסם "העולם הזה" מיסמך סנפאציוני: יודיו המלא של נחמן פרקש. כ' חלק הראשון של סיפורו האישי מתאר אלוף הבריחות את קורותיו מאז עבר לעזה ועד שובו לישראל.

מאת

נחמן פרקש

זה היה כמעט סוף הלילה. עליתי על החולות, ומרחוק ראיתי דגלים כחולים. בהתי-חלה חשבתי שאלה הם חיילים מצריים. פחדתי שהם יירו עלי לפני שיעצרו אותי, אבל נזכרתי שבגבול עומדים אנשי א"ם והתקרבותי לקראתם.

אחרי זמן מה באה מכונית של האו"ם. קצין בכיר שאל אותי אם אני רוצה לחזור חזרה מאין שבאתי. אמרתי לא, והוא לקח אותי במכונית שלו לבסיס הנמצא לא רחוק מהמקום בו נתפסתי. שאל אותי מדוע באתי. אמרתי לו שאני רוצה להגיע לאפ-ריקה, להיות בין החיות. אמר לי שבעוד שנה הוא מקווה לפגוש אותי בזמן צייד באפריקה. הוא אמר לי שהוא נורבני. הודעתי לו שאני דיג במקצועי ואני רוצה לראות את העולם.

בא עוד קצין או"ם, יותר בכיר ממנו, ושאל אותי פרטים אישיים. אמרתי לו ששמי יהושע קובלסקי. שאל: "למה באת?" אמרתי שכל אדם חופשי לעזוב את מדינתו.

באותו יום הם לקחו אותי לתחנת-משטרה בעזה, שם יש בניין משטרה ואוהלים וחיילים. זה כמעט מרכז העיר. אנשי האו"ם חתמו והחתימו את המצרים, ואז התחיל לחקור אותי אדם גבוה בלבוש אזרחי. הוא היה שחרחר, מבנה גופו אתלטי ושאל אותי שאלות בערבית. שאל אותי אם אני מדבר ערבית, אמרתי לו שוואיא ועניתי לו באנגלית וערבית כמה שיכולתי. הוא שאל לשמי, אמרתי לו, בנוכחות אנשי א"ם, ששמי יהושע קובלסקי, אבל אחרי שעזבו אמרתי לו את שמי הנכון.

בזמן חקירה זו הופיע חוקר אחר, שגם כן היה בלבוש אזרחי. תיאורו: שמן, פראי, פניו נואו אכזריים, כבן 35 ותוקפני. הוא אמר לי: "קום יא כלב!" ובעברית אמר לי: "גם שלומי?" אמרתי לו בערבית: "אין לי שום דבר, ברחתי מבית-סוהר, מענידיש אישי, הרבת מין טיג'ו."

בריא

כמו

סוס

הוא התחיל לדבר עם השני, ואז שמו לי מטפחת בפנים, כיסו את עיני ועליתי על גיפ ונסענו. עליתי במדרגות לבניין קומה אחת, ושם התחילה החקירה.

שאלו אותי בעברית ובערבית מי אני. הורדתי את החולצה, לפי בקשתו וראה גם את השיניים שלי, כמו שבדקים סוס. אמרתי לו: "אני פרקש!" השמן הזה, כש' שמע שאני פרקש, לא האמין לי. אמרתי לו: "אני שחקר לך?" הוא אמר שהוא יברר, לקח נייר ושאל אותי אם הייתי בצבא,